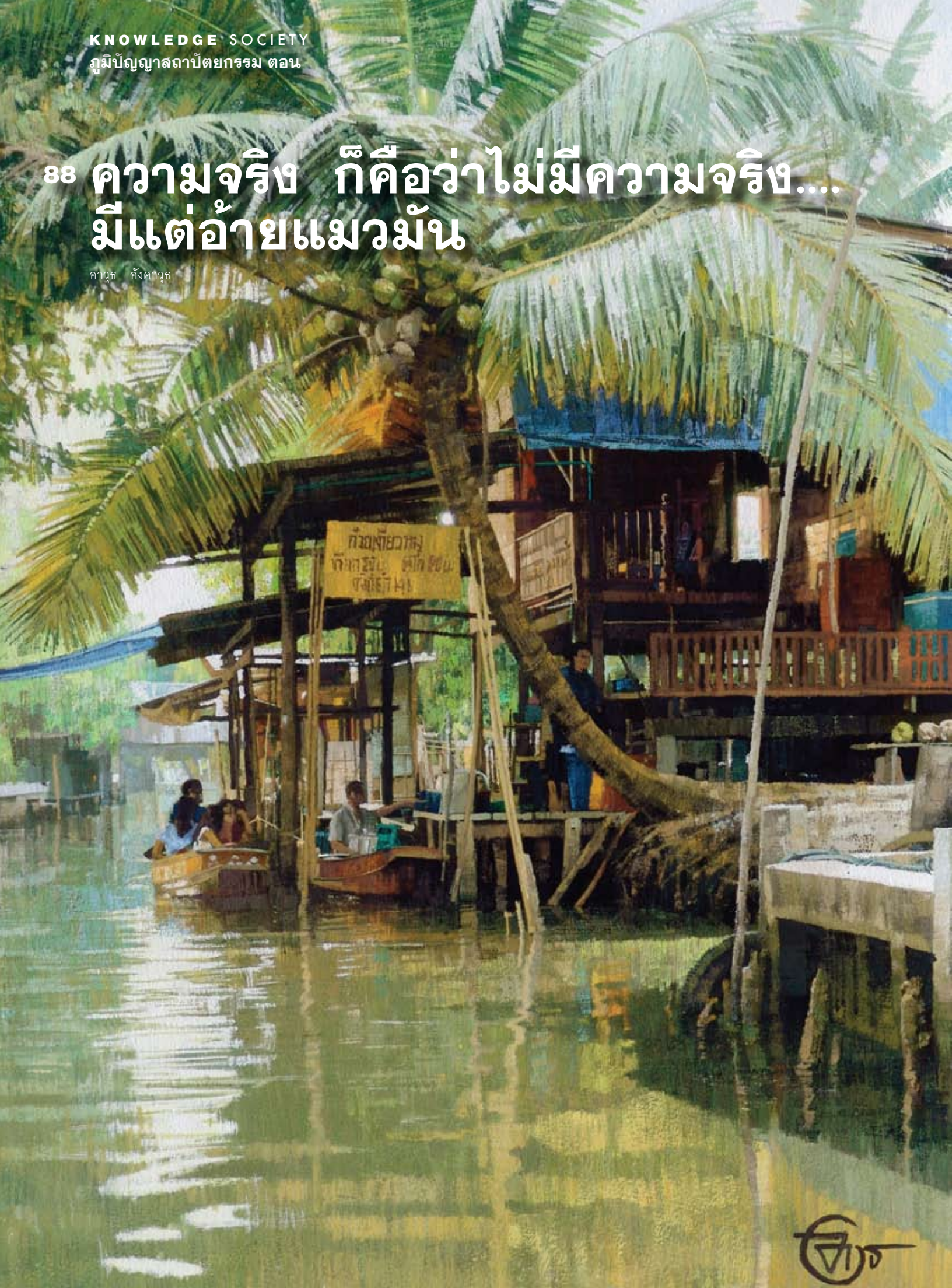

๘๘ ความจริง ก็คือว่าไม่มีความจริง.... มีแต่ยายแม่มั่น

อาวูธ อังคารูธ

นั่นแหละเอาเสียแล้ววิชานานๆจึงจะได้พูดถึงเรื่องยุ่งยาก
เชิงอุจาดขนาดนี้ ถ้าไม่ปลุกสมอองอันปราดเบรื่องให้มัน
ตื่นขึ้นมาบิดขี้เกียจและขยับทำก่ากันเสียบ้างก็จะไม่
เข้าใจสาระได้เลยทีเดียว

อ้อ.. มันก็เกี่ยวกับเรื่อง อะไรคือความจริงนั่นแหละ
สิ่งที่เราทักท้ออยู่เสมอมา นี่ไงความจริง นี่ไง นั่นไง
แต่หลักอภิธรรมเอย วิชามโคเดอรันพิลิกส์เอย หนึ่งเรื่อง
ราโชมอนเอย หรือแม้แต่ข้าพเจ้าเอง กำลังพยายาม
บอก มันไม่มีความจริงแท้ที่อยู่หรงอก มีแต่ความจริงที่
ถูกแต่ละคนสร้างขึ้น

ที่นี้ จะขอยกคำอธิบายตามแนวของข้าพเจ้ามาให้
ฟังดังนี้ ตอนสมัยงานสมาคมสถาปนิกสยามฯ เมื่อ
ปีกลาย มีท่านทั้งหลายจำนวนหนึ่ง พากันยื่นหน้า
จ้องพิจารณาดูงานรูปวาดของข้าพเจ้าที่จัดแสดงไว้
และรำพึงรำพันว่า เออ..รูปวาดนี้นา แต่เอ๊ะ ทำไม
เหมือนจริงหยั่งกะรูปถ่าย ไหนดูอีกที เออ ก็รูปวาด
นั่นแหละทำไมเราคิดว่าเป็นรูปถ่าย ก็เลยเอ่ยปากชม
ข้าพเจ้าต่อหน้าว่า สงสัยคุณจะเป็นศิลปินชั้นเยี่ยม
ซึ่งข้าพเจ้าได้ทอยท่านทั้งหลายจำนวนหนึ่งเหล่านั้น
ไปว่า ออย่า.. คุณอย่ามาลดฐานันดรของผม บัตรสภา
สถาปนิกของผมก็ยังมีในกระเป่า (แบบว่ากำหนด
ความสามารถกันเป็นตารางเมตร) ผมเป็นสถาปนิก
แท้ๆ คุณอย่ามาลดผมลงเป็นศิลปิน ท่านทั้งหลาย
จำนวนหนึ่งเหล่านั้นต่างงุนงง ไม่เข้าใจว่ามันยุ่งยาก
อะไรกันนักหนา ข้าพเจ้าอธิบายส่าทับตามไปอีก
งานพวกศิลปินนะมีแต่ศิลปะ ไม่มีวิทยาศาสตร์ ไม่มี
เศรษฐศาสตร์อะไรทั้งนั้น ดูซิ เทียวเอางานไปวางขาย
ลมๆ แล้งๆ พอขายไม่ได้ก็แก้เกี้ยวว่า มีความสุขเหลือ
เกินที่ได้ทำงานศิลปะ ปุดโธ่.... ต้องงานของสถาปนิก
เมื่อสถาปนิกผู้ออกแบบท่านวางภาพอาคารลงบนโต๊ะ
ประชุม แล้วพูดว่า นี่ไง มันเป็นแบบนี้ไง ที่นี้ศิลปะและ
วิทยาศาสตร์ก็ทำให้รูปมันดูเป็นจริงเสียจนผู้ว่าจ้าง
อุทานว่า เออ.. เว้ย ทั้งที่ก่อนหน้านี้มันเป็นแค่ความ
ฝันกับคำอธิบายฟุ้งเพื่อเหมือนพายเรือบนน้ำท่วมทุ้ง
วกไปวนมา แล้วเศรษฐศาสตร์มันก็ตามมาในตอน
เรียกเก็บบิลค่าแบบร่างขึ้นต้น หรือค่าแนวความคิด
หรืออะไรก็ตามแต่ จ่าหัวจดหมายไปเหอะ เก็บเงินได้
ทั้งนั้น เพราะผู้ว่าจ้างเชื่อว่าถ้าสถาปนิกออกแบบสวย
เหมือนจริงขนาดนี้ ก็ไม่ต้องไปเสียตายมันละเรื่องเงิน
ทองค่าแบบ บอกไม่เชื่อ

แล้วความจริงกับอ้ายแมวมันละ เป็นหยั่งไรกัน

เพื่อนร่วมรุ่นของข้าพเจ้าท่านหนึ่งตาบอดสี ท่านเพิ่ง
มารู้ตอนอยู่ปีหนึ่งว่า สีใบไม้ที่เคยเห็นความจริงเป็น

สีน้ำตาลมาโดยตลอดนั้น คนตาปกติเขาเรียกกันว่า
สีเขียว ความอันนี้บอกว่า ความจริงนั้นถูกแต่ละคน
สร้างขึ้น ของนาย ก. ของนาย ข.จะไม่เหมือนกัน แต่
ทว่าท่านทั้งหลายจำนวนมากกลับเชื่อว่าสิ่งที่ถูกตา
เห็นนั่นคือความจริงแท้ที่ดำรงอยู่ของมันเช่นนั้นเอง
คือความจริงที่กล้งบันทึกรูปถ่ายไว้ได้ อย่างไรก็ตาม
อย่างนั้น แต่หากจะละเอียดกันเสียบ้างสักครั้งในชีวิต
จะเกิดปัญญาว่าความจริงที่เกิดจากตาเราเห็นนั้น
มันไม่ใช่ความจริงแท้ แมลงวันมันเห็นสิ่งเดียวกัน
เป็นอีกรูปแบบหนึ่ง หรือกล้องอินฟาเรดมันก็เห็นความ
จริงอีกแบบหนึ่ง นอกจากเรื่องความจริงทางรูปธรรม
แล้ว ยังมีอีกความจริงหนึ่ง คือความจริงนามธรรม
ที่จิตเห็น จิตเห็นความจริงไม่เหมือนที่ตาเห็น คนจน
เห็นเหรียญบาทใหญ่กว่าที่คนรวยเห็น ข้าพเจ้าเห็น
ภรรยาของคนอื่นสวยกว่าที่สามีเขาเห็น และลักษณะ
ความจริงที่จิตเห็นนี้แหละที่เป็นอ้ายแมวมัน เป็นความ
ชื่นชมที่ข้าพเจ้าโดนตำมานักต่อนักแล้วจนเชี่ยวชาญ
ดังนั้นเมื่อข้าพเจ้าวาดภาพอ้ายแมวมันที่จิตเห็นขึ้น
มาจากรูปถ่าย มันจึงดูเป็นความจริงน่าชื่นชมยิ่งกว่า
รูปถ่าย แต่ท่านทั้งหลายจำนวนมากไม่นึกว่าข้าพเจ้า
จะมีความสามารถล้ำลึกขนาดนี้ ก็เลยให้คะแนน
ส่งเดชแค่ว่า โธ่เอ๊ย.. มันก็แค่เหมือนรูปถ่าย ที่นี้
ธรรมชาติในจิตได้สำนึกก็ตำหนิตานให้ร้อนใจ
เหมือนถูกไฟไหม้ว่า ออย่าโกหก โยมเองก็รู้ว่ามันเหมือน
จริงยิ่งกว่ารูปถ่าย แล้วพูดไปทำไม แอบโดนใจ ด้วยก็
บอกไปเหอะว่า ความจริงแล้วมันเหมือนอ้ายแมวมัน
ของโยมเองนะแหละ ACT